

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2212

Κυριακὴ Ζ' (Ζ' Ματθ.) (Ῥωμ. 15,1-7)
4 Αὐγούστου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἄνοχή, ὑποχώρησι, συγκατάβασι

«Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν» (Ῥωμ. 15,1)

Δὲν κατοικεῖται ἡ Γῆ ἀπὸ ἀγγέλους, ἀγαπητοί μου. Ἄνθρωποι τὴν κατοικοῦν, ποὺ **καθένας ἔχει τὰ ἐλαττώματά του**, τὶς ἀδυναμίες του· αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ ἔχουμε ὅλοι.

Τί θὰ γινόταν λοιπόν, ἂν ὁ καθένας μας δὲν ἀνεχόταν τὸν ἄλλο καὶ δὲν ὑπέμενε τὰ ἐλαττώματά του; Τὸ λιγώτερο ποὺ θὰ συνέβαινε θὰ ἦταν, νὰ σταματήσῃ ἡ συμβίωσι, **νὰ διαλυθῇ ἡ κοινωμία**, καὶ ὁ καθένας, μὴ ὑποφέροντας τὰ ἐλαττώματα τοῦ γείτονά του, νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ πάρῃ τὰ βουνὰ καὶ νὰ πιάσῃ τὶς ἐρημιές, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ μπροστά του τὰ παράξενα καὶ ἐνοχλητικὰ τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ λιγώτερο. Γιατὶ θὰ μπορούσε νὰ συμβῇ καὶ τὸ χειρότερο· νὰ συζοῦν μὲν οἱ ἄνθρωποι στὶς κοινωμίες, ἀλλὰ πῶς; **σὰν τὰ θηρία**· μένοντας δηλαδὴ ἀσυμβίβαστοι μεταξύ τους, θὰ ἦταν κάθε στιγμή ἔτοιμοι νὰ διαιρεθοῦν, νὰ συγκρουσθοῦν, ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν, πολλὰς φορὲς μάλιστα γιὰ τὸ τίποτα.

Ἄπὸ ἀνθρώπινες ὅμως ἀδυναμίες **δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι οὔτε οἱ Χριστιανοί**. Γι' αὐτὸ καὶ μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀναφύονται διαφορές, τὶς ὁποῖες **θεραπεύει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ**, ὅπως τὸν διαβάζουμε ἐμεῖς σήμερα στὴν ἀγία Γραφή καὶ ὅπως τὸν κηρύττουν ἀνέκαθεν οἱ κήρυκες τοῦ θείου λόγου.

Νὰ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ τὸν ἀκούσαμε πάλι σήμερα. Βαθὺς γνώστης καὶ ψυχολόγος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων –μὰ πρὸ παντὸς θεόπνευστος ὁδηγός, μὲ φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος–, βλέπει καθαρὰ καὶ μᾶς τὸ λέει εὐθέως ὅτι, γιὰ τὴν συμβίωσι τῶν πιστῶν καὶ γενικὰ γιὰ τὴν συνοχὴ καὶ τὴν πρόοδο μιᾶς κοινωμίας, εἶνε ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητη ἡ **ἀμοιβαία ἀνοχή, ὑποχώρησι, συγκατάβασι**. Δὲν γίνεται διαφορετικὰ.

Θὰ ρωτήσετε· Εὐκόλο τὸ θεωρεῖς αὐτό; δια-

θέτουν ὅλοι τὴ δύναμι ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ μία ἀνοχὴ καὶ ὑποχώρησι; Ὅχι ἀσφαλῶς. Πρέπει κάποιος νὰ εἶνε **δυνατὸς γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ**. Γι' αὐτὸ στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα, ἀπὸ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ, ἀκοῦμε τὸν ἀπόστολο Παῦλο νὰ δίνει τὴ χρυσὴ συμβουλή· **«Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν»** (Ῥωμ. 15,1). Ἀπευθύνεται σ' αὐτοὺς ποὺ νιώθουν τὸν ἑαυτό τους δυνατὸ, τοὺς ὑποδεικνύει τί χρέος ἔχουν ἀλλὰ καὶ μὲ ποῖο τρόπο μποροῦν νὰ τὸ ἐκπληρώσουν.

Ἄς τὸν ἀκούσουμε, ἀγαπητοί μου· τὰ λόγια του εἶνε σοφὰ καὶ πολὺτιμα.

«**Ὁφείλομεν**», λέει, **ἔχουμε χρέος** δηλαδὴ, νὰ βαστάζουμε, νὰ σηκώνουμε, τὶς ἀσθενεῖες τῶν ἀδυνάτων. Γιατί; ποῖός μᾶς ὑποχρεώνει σ' αὐτό; Αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ χριστιανικὴ μας ἰδιότητα, τὸ ὅτι μεταξύ μας εἶμαστε ἀδέρφια ἐν Χριστῷ· ἔτσι ἐπιτάσσει ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη. Ὅπως ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ ἡ καρδιά του πλημμυροῦσε ἀπὸ τὰ ἀγιώτερα αἰσθήματα τῆς ἀγάπης, ὑπέφερε τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ σήκωσε τὸ φορτίο τῶν ἁμαρτημάτων ὅλου τοῦ κόσμου, κάπως ἔτσι κ' ἐμεῖς **καλούμεθα** νὰ ὑπομείνουμε τὶς ἀδυναμίες τῶν συνανθρώπων μας, νὰ βαστάσουμε αὐτὸ τὸ φορτίο. Φορτίο εἶνε οἱ ἰδιοτροπίες, οἱ συνήθειες, οἱ κακίες, τὰ ἐλαττώματα τοῦ πλησίον μας. Καὶ ἐρωτῶ· τί εἶνε αὐτό, τὸ δικό μας φορτίο, μπροστὰ στὸ φορτίο ἐκεῖνο ποὺ σήκωσε ὁ Χριστός; Σχεδὸν τίποτα, ἓνα ἄχυρο ἐν συγκρίσει μὲ ἓνα βουνό. Ἄς ἀναλογισθοῦμε· ὁ Κύριός μας ὑπέμεινε τὶς συκοφαντίες τῶν Φαρισαίων, τὴν σκληρότητα τῶν Ῥωμαίων, τὴν ἀδικία τῶν δικαστῶν, τὶς ὕβρεις ἐνὸς ὀλόκληρου λαοῦ εὐεργετημένου μάλιστα ἀπ' αὐτόν, ὅλων ἐκείνων ποὺ σὰν τὰ

λυσσασμένα σκυλιά μαίνονταν και ώρύνονταν έναντιόν του. Και όμως, όχι μόνο δεν αγανάκτησε, δεν εξεδήλωσε όργη, αλλά ξμεινε μέχρι τέλους καρτερικά άποφασισμένος να φορτωθή τὰ άμαρτήματα όλων! Ένω έμεεις; Έμεεις δεν καλούμεθα να έπωμισθοϋμε όλα αυτά· καλούμεθα να υποφέρουμε τις άδυναμίες κάποιων λίγων συνανθρώπων με τούς όποιους συμβιώνουμε και να άνεχθοϋμε τὰ έλαττώματά τους. Άν λοιπόν είμαστε Χριστιανοί, όφείλουμε να μιμηθοϋμε τὸ υπόδειγμα τοϋ Σωτήρος μας Ίησοϋ Χριστοϋ. Άς τοϋ λέμε αϋτή τήν **προσευχή**: Κύριε, έσύ σήκωσες τὸ βαρύτερο φορτίο, τὸ βάρος τῶν άμαρτημάτων μας, έσύ υπέφερες πρὸς χάριν μας ὅσο κανείς άλλος· σέ παρακαλοϋμε, βοήθησέ μας να σηκώνουμε κ' έμεεις με υπομονή και άγάπη τὸ μικρὸ φορτίο μας, τὰ έλαττώματα τῶν άδελφῶν μας.

«*Όφείλομεν ... **βαστάζειν***». Έχουμε χρέος να βαστάζουμε αϋτὸ τὸ φορτίο, τὰ έλαττώματα τοϋ άλλου. Ναί, εἶνε **φορτίο** αϋτό, ὅπως είπαμε· φορτίο ποϋ μᾶς στενοχωρεἶ, μᾶς καταπονεί, μᾶς πιέζει, πολλές φορές μᾶς πληγώνει, ματώνει τήν καρδιά. Ή άγάπη ὅμως επιβάλλει να τὸ σηκώσουμε. √ Εἶνε ὁ άλλος (εἶτε ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος, εἶτε ὁ άδελφός, εἶτε ὁ συγγενής, εἶτε ὁ συνεργάτης μας), εἶνε **θυμῶδης και ὑβριστής**; έξάπτεται και ὀργίζεται με τὸ παραμικρό, λέει λόγια προσβλητικά και πικρά; Άς υπομείνουμε τὸ θυμὸ του σιωπώντας, χωρὶς ν' άνταποδίδουμε τούς χαρακτηρισμούς. Άς υποδεχθοϋμε τις ὕβρεις του με ψυχραιμία, με υπομονή, με άγάπη. Ίσως εἶτσι τὸν βοηθήσουμε να συναισθανθῆ κάποτε πόσο ζημιώνεται ὁ ἴδιος από αϋτή τήν τακτική. √ Εἶνε ὁ άλλος **ιδιότροπος και κακομαθημένος**, και ἡ ιδιοτροπία του ένοχλητική; Μακάρι να μπορούσαμε να τὸν μεταβάλουμε. Έφ' ὅσον ὅμως δεν έξαρτᾶται από μᾶς ν' αλλάξῃ ὁ χαρακτήρας του, ἄς τὸν άνεχθοϋμε· ἄς σηκώσουμε τὸ φορτίο τῆς ιδιοτροπίας του. √ Εἶνε ὁ τρίτος **βάρβαρος - βάνουσος** στοϋς τρόπους και τήν έν γένει συμπεριφορά; Πῶς μπορούμε να τὸν διορθώσουμε; εἶνε εϋκολο; Άν τοϋ ποϋμε αϋστηρά, –Πρόσεξε καλά πῶς μιλάς εἶτσι σ' έμένα..., δεν θὰ πετύχουμε κάτι· ἢ κατάστασι θὰ χειροτερεύσει, οἱ σχέσεις θὰ ὀξυνθοϋν. Προτιμότερο εἶνε να σηκώσουμε και τοϋ βαναύσου τὸ φορτίο, ὅπως σηκώσαμε και τὸ φορτίο τοϋ ὑβριστοϋ και τοϋ ιδιότροπου.

«*Όφείλομεν ... **βαστάζειν τὰ άσθενήματα τῶν άδυνάτων***». Άκοϋς πῶς ὀνομάζει ὁ άπόστολος εκείνους ποϋ έχουν έλαττώματα; «*Άδυνάτους*» στήν ψυχῆ! Λοιπόν, ἄς συμπεριφε-

ρώμεθα άπέναντί τους ὅπως συμπεριφερόμεθα σε έναν άδύνατο, έναν άσθενῆ στο σῶμα. Καί, ὅπως υποφέρουμε τις ιδιοτροπίες τοϋ άσθενοϋς, εἶτσι ἄς υποφέρουμε και τὰ έλαττώματα τοϋ άδελφοϋ μας. **Ό άδελφός μας εἶνε άσθενής**, ὁ μεγάλος άσθενής· ὁ άδύνατος, ὁ μεγάλος άδύνατος. Άς τὸν σηκώσουμε λοιπόν κ' έμεεις ὅπως σηκώνουν οἱ μεγάλοι τὰ μικρά, οἱ ὑγιεἶς τούς άσθενεἶς, οἱ μητέρες τὰ νήπια.

«***Και μὴ έαυτοἶς άρέσκειν***». Να μην κοιτάζουμε τί άρέσει σ' έμᾶς, αλλά –έννοεἶται– τί άρέσει και στὸν άλλο. Ύπέδειξε, δηλαδή, με τὰ προηγούμενα ὁ άπόστολος Παϋλος ποιό εἶνε τὸ χρέος μας, υποδεικνύει τώρα και πῶς μπορούμε να τὸ έκπληρώσουμε. Πῶς λοιπόν θὰ υπομείνουμε τήν άδυναμία τοϋ πλησίον; Με τὸ **να θυσιάζουμε τὸ δικό μας θέλημα** για να κάνουμε αϋτὸ ποϋ άρέσει αλλά και ὠφελεί πνευματικά εκείνον. Ή άνοχή και συγκατάβασις θὰ γίνεται εκεί ποϋ δεν κινδυνεύει ἡ σωτηρία, αλλά σε άδυναμίες άκίνδυνες.

* * *

Αϋτὰ μᾶς συμβουλεύει, αγαπητοἰ μου, σήμερα ὁ άπόστολος. Και τώρα ἄς ρωτήσουμε· Έκτελοϋμε έμεεις τήν ὠραία αϋτή συμβουλή; **βαστάζουμε τὰ άσθενήματα τοϋ πλησίον**; δείχνουμε άνοχή, υποχώρησι και συγκατάβασι στα έλαττώματα τῶν άλλων;

Δυστυχῶς έχουμε γίνει τόσο έγωισταί, ὥστε δεν δεχόμαστε να σηκώσουμε οϋτε ένα ξυλαράκι από τὸ φορτίο τοϋ πλησίον μας. Δεν άνεχόμαστε τὸν άλλο όχι ὅταν πρόκειται για μεγάλα έγκλήματα, άλλ' οϋτε για μιὰ λέξι ποϋ εἶπε, οϋτε για ένα μορφασμὸ τοϋ προσώπου του. Εἶμαστε σκληροἰ και έτοιμοι ν' άνταποδώσουμε στο ένα χτύπημά του όχι ένα αλλά πολλά χτυπήματα, στή μιὰ προσβολῆ ποϋ μᾶς έκανε πολϋ σκληρότερη επίθεσι. Θέλουμε να στήνουμε παντοϋ και πάντοτε **τὸ δικό μας θέλημα**, στο ὅποιο έχουμε τήν αξίωσι να σκύβουν και να υποτάσσωνται ὅλοι.

Άλλά εἶνε δυνατόν αϋτό; Όχι βέβαια. Γιατί έχουν και οἱ άλλοι τὸν έγωισμό τους, τις άδυναμίες τους, τὰ έλαττώματά τους. Γι' αϋτὸ ένας τρόπος ὑπάρχει να ζήσουμε εἰρηνικά, εἶνε εἶνε τὸ σωτήριο **φάρμακο τῆς συμβιώσεως**, αϋτὸ ποϋ με θεϊκή σοφία μᾶς υπέδειξε σήμερα ὁ άπόστολος τοϋ Χριστοϋ· «*Όφείλομεν ἡμεἶς οἱ δυνατοἰ τὰ άσθενήματα τῶν άδυνάτων βαστάζειν, και μὴ έαυτοἶς άρέσκειν*» (Ρωμ. 15,1).

Μακάρι να δεχθοϋμε τὸ φάρμακο αϋτό, για να εἰρηνεύσει ἡ Γῆ και να εϋημερήσει ἡ ανθρωπότης.

(†) **έπίσκοπος Αϋγουστίνος**